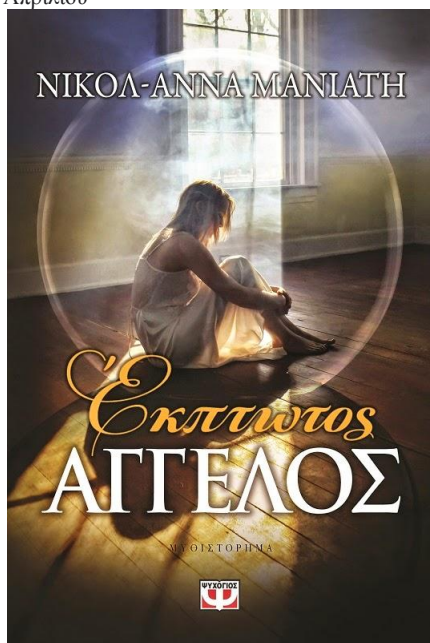

ΕΚΠΤΩΤΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ της Άννας-Νικόλ Μανιάτη - Book review

14

Απριλίου

Συνοπτική περίληψη του βιβλίου:

Η Σοφία μεγάλωσε σε ένα περιβάλλον πλημμυρισμένο από τη λατρεία του πατέρα και των παππούδων της, μα την αγάπη από το άτομο που κάθε παιδί αποζητά δεν την εισέπραξε ποτέ. Η απελπισμένη ανάγκη γι' αυτή την αγάπη την έσπρωξε σε απεγνωσμένες και επικίνδυνες ενέργειες για την ίδια, φρικαλέες γι' αυτούς που την λάτρευαν. Μέχρι που ήρθε αντιμέτωπη με τον θάνατο, μα και με τον άνθρωπο που μια ζωή λαχταρούσε την αποδοχή στην καρδιά του. Και καταπρόσωπο με την Αλήθεια!

Υπάρχουν άραγε περιθώρια να ανατρέψει τα λάθη και να βαδίζει σε καινούργια μονοπάτια ευτυχίας;

Προσωπική άποψη:

Πήρα στα χέρια μου το βιβλίο της κυρίας Μανιάτη με μεγάλη προσμονή. Αν και δεν έχω διαβάσει πολλά βιβλία της, είναι μια συγγραφέας που εκτιμώ, όχι τόσο για την πένα της, όσο για την συνολική της παρουσία στον χώρο του βιβλίου, που είναι σεμνή και μετρημένη, κάτι που φαίνεται πως δεν είναι διόλου επιτηδευμένο αλλά που προκύπτει φυσικά και αβίαστα. Ξεκίνησα, λοιπόν, να διαβάζω το "Εκπτώτος άγγελος" με αρκετά υψηλές προσδοκίες, αν και από την περίληψη κιόλας είχα αρχίζει να υποψιάζομαι την πορεία που θα ακολουθήσει η

ιστορία. Προσδοκίες που δεν βρήκαν ακριβώς το αντίκρουσμα που τους αναλογούσε, αφού μετά το πέρας της ανάγνωσης, τα αισθήματα που μου δημιουργήθηκαν, ήταν κάπως ανάμεικτα.

Η Σοφία είναι το κλασσικό δείγμα κοριτσιού που έχει τα πάντα, μια ζωή σχεδόν τέλεια, μεγαλωμένη με αγάπη, έχοντας όλες εκείνες τις προδιαγραφές που θα μπορούσαν να τις προσφέρουν την ολοκλήρωση. Όμως εκείνη επιζητεί κάτι άλλο, κάτι που φαντάζει σχεδόν άπιαστο, την αγάπη ενός συγκεκριμένου ανθρώπου, την οποία ποτέ δεν εισέπραξε. Της βιολογικής της μητέρας! Προσπαθώντας, λοιπόν, η Σοφία, να αποκτήσει αυτό που λαχταρά όσο τίποτα άλλο, θα ακολουθήσει μονοπάτια σκοτεινά και δύσβατα και θα βρεθεί σε κανάλια που δεν είχε ποτέ της φανταστεί, χωρίς να υπολογίζει τις πιθανές συνέπειες για εκείνη, αλλά και για όσους βρίσκονται γύρω της και που όλα αυτά τα χρόνια δεν έκαναν τίποτα άλλο από το να της δίνουν αγάπη. Μέχρι και στον θάνατο θα πλησιάσει, τυφλή από την επιθυμία που την κατευθύνει, και μονάχα τότε θα μπορέσει να δει καθαρά τις αλήθειες εκείνες που δεν τολμούσε να παραδεχτεί.

Συγγραφικά, η κυρία Μανιάτη μας προσφέρει ένα κείμενο αρκετά υψηλού επιπέδου, καλογραμμένο, με σφιχτή πλοκή, ισορροπημένους -στην ποσότητα- διαλόγους, με έντονη συναισθηματική φόρτιση που μεταφέρεται στον αναγνώστη καθ' όλη την διάρκεια της ανάγνωσης. Το βιβλίο είναι χωρισμένο σε πολλά, μικρά, ευέλικτα κεφάλαια, μια κίνηση ιδιαίτερα έξυπνη από μέρους της συγγραφέως, αφού αυτές οι μικρές ανάπαυλες βοηθάνε τον αναγνώστη τόσο στο να πάρει μίαν ανάσα, όσο και στο να εντείνουν την αγωνία του, γεννώντας μέσα του την επιθυμία να συνεχίσει να διαβάσει, κάτι που γίνεται με κάθε νέο, μικρό της επίλογο. Παρά την όποια προβλεψιμότητα που μπορεί να χαρακτηρίζει την ιστορία, λοιπόν, ο αναγνώστης δεν δύναται να αφήσει την ανάγνωση στη μέση, παρά μονάχα όταν φτάσει στην τελευταία σελίδα του βιβλίου.

Κάπου εδώ τελειώνουν τα θετικά στοιχεία, εκείνα που αγάπησα στο βιβλίο, και φτάνουμε σε εκείνα που δημιούργησαν την εσωτερική μου σύγκρουση. Οι διάλογοι είναι μεν ισορροπημένοι όπως προανέφερα, αλλά αυτό αφορά την ποσότητα και όχι την ποιότητα. Στα δικά μου μάτια, τουλάχιστον, φάνηκαν κάπως ξύλινοι, ίσως και υπερβολικά μελό ορισμένες στιγμές, κάνοντάς με να θυμηθώ παλιές εποχές το ύφος των οποίων δεν ταιριάζει στο σήμερα. Από την άλλη, η ίδια η Σοφία, ήταν ιδιαίτερα ενοχλητική, όχι μόνο ως πρωταγωνίστρια, αλλά ως παρουσία γενικότερα. Για κάποιους, μπορεί αυτό να θεωρηθεί επιτυχία -και ίσως και να είναι-, όμως, για μένα, το ψυχογράφημά της έχει κάποια κενά, έτσι που ορισμένες της συμπεριφορές δεν ήταν δυνατόν να δικαιολογηθούν από μέρους μου -ως αναγνώστρια-, συνειδητά ή ασυνείδητα. Είναι ένας εγωπαθής άνθρωπος που δεν υπολογίζει κανέναν και τίποτα και επί της ουσίας, δεν υπάρχει κάτι στην όλη ιστορία που να το δικαιολογεί αυτό.

Η απορία σας, τώρα, αναμφίβολα είναι το αν μου άρεσε τελικά το βιβλίο ή όχι. Έχετε ένα δίκιο, και όση ώρα γράφω αυτές τις αράδες, προσπαθώ να αποφασίσω και εγώ η ίδια, τι συμβαίνει, πως νιώθω, προς τα που κλίνω. Νομίζω

πως η απάντηση που πλησιάζει περισσότερο την αλήθεια είναι πως ναι, μου άρεσε αρκετά το "Εκπτωτος άγγελος", αλλά όχι όσο θα μπορούσε υπό άλλες συνθήκες. Και όχι, δεν είναι η προβλεψιμότητά του που με ενόχλησε, όσο όλα τα άλλα. Θα ήθελα πιο σύγχρονους και φρέσκους διαλόγους, ίσως πιο σκληρούς και λιγότερο μελό, και μια κεντρική ηρωίδα που όχι να ήταν πιο συμπαθής, αλλά πιο καλά δουλεμένη ως προς το ψυχογράφημά της και την αξιοποίηση αυτού συνδυαστικά με την εξέλιξη των γεγονότων. Ίσως, αν η Σοφία είχε κάποιες καλύτερες δικαιολογίες, να μπορούσα να την καταλάβω περισσότερο. Παρ' όλα ταύτα, δεν μπορώ να αρνηθώ τα έντονα συναισθήματα που ένιωσα από τις πρώτες μέχρι και τις τελευταίες σελίδες, και αυτό θεωρείται, αν μη τι άλλο, μια κάποια επιτυχία.

Βαθμολογία 7/10

Ταυτότητα βιβλίου:

Συγγραφέας: Μανιάτη Άννα-Νικόλ

Εκδόσεις: Ψυχογιός

Κατηγορία: Ελληνική Πεζογραφία

Έτος Έκδοσης: 2015

Αρ. σελίδων: 480

ISBN: 978-618-01-0969-6